

CULTURA

Pepe Rubianes tindrà una placeta al Paral·lel el 2016

L'1 de març va fer 7 anys que va morir Pepe Rubianes. Els seus amics van publicar dimarts una esquela a *El Periódico* en nom de l'actor reivindicant la plaça a la ciutat a què es van comprometre Jordi Hereu i Xavier Trias. Deia: "Si ho arribo a saber, no em moro! Colau, guapa, enrotlla't!" L'alcaldes-

sa va respondre-hi via Twitter: "No ens n'oblidem". El motiu del retard ha sigut la reforma del Paral·lel. Ara la comissió del nomenclàtor ha d'assignar nom a sis noves placetes. Les que estan decidides són la Pepe Rubianes (Viladomat/Marquès de Campo Sagrado) i la Joan Viladomat.

Sílvia Alcàntara

ESCRITORA. PRESENTA 'ELS DIES SENSE GLÒRIA'

Malaltia "Una malaltia greu marca una família. En els costums, i en la manera d'entendre la vida" **Homenatge** "Volia homenatjar tota aquesta gent que van deixar la terra i la casa perquè els preocupava el futur dels fills. No ho van tenir gens fàcil"

"Tinc el coratge de fer sortir les tripes dels personatges"

JORDI NOPCA
BARCELONA

Sílvia Alcàntara va créixer a la Colònia Vidal, on treballaven els seus pares, i abans i tot de començar-hi a treballar als 14 anys –era el 1958– ja s'havia sentit atreta pel teatre. A finals de la dècada dels 80, quan els seus fills ja eren una mica grans, va reprendre l'afició pels escenaris com a alumna de l'Institut del Teatre, i una mica més tard es va matricular a l'Aula de Lletres, germen de l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès. Alcàntara volia arribar a escriure una novel·la, però trigaria a publicar-la. Va ser el 2009, i el llibre, *Olor de Colònia* (Edicions de 1984) va enamorar desenes de milers de lectors. El 2011 va publicar la novel·la breu *La casa cantonera* (2011) i ara presenta una història ambiciosa, que arrenca a la dècada dels 30 i arriba fins al 2003. La primera edició d'*Els dies sense glòria* és de 6.000 exemplars.

La novel·la arrenca amb una dona en coma i el marit vetllant-la. Són la Glòria i l'Enric, protagonistes del seu nou llibre.

Sempre començo amb una escena d'impacte, però aquesta vegada m'he moderat una mica. Abans mataba personatges al primer capítol.

Tot seguit, l'acció recula fins a la dècada dels 30. És llavors que coneixem els pares de l'Enric, el Ton i la Miquela.

Són gent senzilla, arrelada a la terra, el seu únic món. Entre ells passa una cosa atípica a l'època, es coneixen que ja són grans. Al Ton li diuen *l'isard* perquè viu sol i és conco. La

Miquela havia festejat amb un cosí, però ell s'havia hagut d'acabar casant amb una germana a qui havia deixat embarassada. En aquells moments, una noia a qui el xicot havia deixat estava condemnada.

Així i tot, els dos personatges s'enamoren.

La Miquela i el Ton s'estimen molt, però fins i tot en aquesta història tan maca ella s'obsessiona a tenir un fill, i quan això passa deixa una mica de banda el seu home. En una de les escenes més importants de la novel·la, els pares es discuteixen mentre agafen el fill de la camisa i l'hi acaben estripant. De fet, ell serà un personatge permanentment dividit: primer entre el pare i la mare, després entre la mare i la dona –la Glòria–, i finalment entre la Glòria i la filla gran, l'Eva.

L'Enric és un heroi silenciós.

Sí, hi estic d'acord. No és pas un secundari. *Els dies sense glòria* no és única-ment una novel·la de dones. I no és costumista, encara que hi hagi pinzellades del que som i el que hem sigut.

Hi abunda "la fal·lera silenciosa dels que havien perdut la guerra".

Quan comença la República, el Ton diu: "Ara manarà el poble i tots hi guanyarem". La Miquela és més escèptica. Anys després, al final de la dictadura, l'Enric participa en activitats clandestines. Ho fa per fugir de casa, perquè llavors les coses ja no van bé amb la Glòria.

És un llibre que exposa els sentiments dels personatges.

Són els sentiments, el que em mou a escriure. No escric per publicar, si-

Objectius
"Aquesta novel·la no és només de dones i no és costumista", diu l'autora

Honestedat
"Si jo em despullo és perquè és l'única manera en què puc escriure"

nó per necessitat. Tinc el coratge de fer sortir les tripes dels personatges. Hi ha autors molt preparats que es queden a mitges. Si jo em despullo és perquè és l'única manera en què puc escriure.

La veu narradora diu que estimar-se deu ser "necessitar-se i també... fer-se nosa... de vegades".

Hi estic d'acord. Ho he pogut comprovar al llarg de la vida. Darrere tots els personatges dels meus llibres de ficció hi sóc jo. Tots tenim un dimoni a dins i ens serveix per escriure els personatges dolents, que mai no acaben de ser dolents del tot: tenen les seves raons per ser-ho.

L'Enric i la Glòria canvien el camp per la ciutat, però la vida al camp

els permetrà trobar una solució als seus problemes econòmics.

Volia homenatjar tota aquesta gent que van deixar la terra i la casa perquè els preocupava el futur dels fills. No ho van tenir gens fàcil.

El dia a dia que expliques és dur.

La Glòria no és una víctima, és una supervivent. Pateix, però fa patir els altres. Acumula molts neguits i insatisfaccions.

La malaltia és important, al llibre.

Una malaltia greu marca una família. En els costums, i en la manera d'entendre la vida. Canvia la manera de pensar les coses, veure algú que estimes tan malalt. Ens recorda que som ben poca cosa. —